

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Martina Bobáka a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **SCHROM FARMS spol. s r.o.**, IČO 623 01 659
sídlem Velké Albrechtice 327
zastoupená advokátkou JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D.
se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti
žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1
zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Císařem, Ph.D.
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4 – Nusle

o žalobě proti výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2023, č. j. SZIF/2023/0572130,
o vyloučení odkladného účinku odvolání,

takto:

- I. Výrok rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 14. 8. 2023, č. j. SZIF/2023/0572130, se ruší v části, v níž žalovaný rozhodl, že: „*Odkladný účinek odvolání proti tomuto výroku se vylučuje*“, a věc se v této části vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů v řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D., advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný uložil žalobkyni povinnost vrátit do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí finanční prostředky ve výši 1 599 600 Kč, které jí byly poskytnuty jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, opatření 4.1.1 - Investice do zemědělských podniků.
2. V další neoznačené části výroku žalovaný rozhodl, že odkladný účinek odvolání se vylučuje podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. V odůvodnění uvedl, že dle čl. 27 odst. 1 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 908/2014, kterým se stanoví pravidla pro uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o platební agentury a další subjekty, finanční řízení, schvalování účetní závěrky, pravidla pro kontroly, jistoty a transparentnost (dále jen „prováděcí nařízení č. 908/2014“), nesmí být platební lhůta delší než 60 dnů od vydání inkasního příkazu (rozhodnutí) a s ohledem na přednost komunitárního práva před vnitrostátními právními předpisy ji nelze jakkoliv prodloužit nebo přerušit její běh. Rozhodnutí nevylučující odkladný účinek by odporovalo právnímu řádu a takový postup by zcela zjevně nebyl v souladu s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů. Navíc realizace rozhodnutí o vrácení dotace v průběhu odvolacího řízení fakticky žádným způsobem neoslabuje možnost příjemce dotace uplatňovat svá práva v odvolacím řízení. Žalovaný poukázal na existenci zájmu EU na vrácení dotace poskytnuté v rozporu s právními předpisy s tím, že zachováním odkladného účinku odvolání by fakticky vedlo k pokračujícímu porušování zájmů EU, neboť neoprávněně poskytnuté finanční prostředky by i nadále zůstávaly v dispozici příjemce dotace. Proto žalovaný vyloučil odkladný účinek podaného odvolání proti rozhodnutí o vrácení dotace, a to z důvodu veřejného zájmu spočívajícího v ochraně finančních zájmů EU.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně namítá, že výrok, kterým žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání, je nezákonný a zcela nepřezkoumatelný, neboť žalovaný řádně a dostatečně neodůvodnil, v čem spatřuje naléhavý veřejný zájem na vyloučení odkladného účinku ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu.
4. Žalovaný ve svém rozhodnutí neidentifikoval jakoukoliv právní normu evropského práva, která by vynucovala vyloučení odkladného účinku. Článek 27 odst. 1 prováděcího nařízení č. 908/2014 upravuje toliko maximální délku platební lhůty pro vrácení dotace, nikoliv však právní moc vnitrostátního rozhodnutí. Prováděcí rozhodnutí Komise (EU) 2022/908, kterým se z financování EU vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci Evropského zemědělského záručního fondu (dále jen „prováděcí rozhodnutí č. 2022/908“), je pak dle čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie závazné pouze pro členské státy. Z hlediska finančních zájmů Evropské unie je zcela nerozhodné, zda bude odkladný účinek odvolání žalobkyně proti napadenému rozhodnutí vyloučen či nikoli.

5. Skutečnosti, které by z hlediska veřejného zájmu mohly být relevantní, např. konkrétními důkazními prostředky odůvodněná obava žalovaného, že rozhodnutí ve věci samé nebude možno později vykonat nebo se stane bezpředmětným, nejsou v napadeném rozhodnutí ani tvrzeny, natož prokazovány. Žalovaný nijak nedokládá přímé ohrožení jím vymezeného veřejného zájmu, respektive tento veřejný zájem ani dostatečně nevymezuje. Žalobkyně upozorňuje, že žalovaný vylučuje odkladný účinek odvolání proti svým prvostupňovým rozhodnutím systematicky, čímž popírá výjimečnost tohoto procesního institutu.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný po rekapitulaci správního řízení a žalobní argumentace uvádí, že z napadeného rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů vyloučil odkladný účinek odvolání.
7. Žalovaný konstatuje, že prováděcí rozhodnutí č. 2022/908 je ve vztahu k České republice závazné a nezměnitelné. Žalovaný dále poukazuje na čl. 58 odst. 1 písm. e) nařízení č. 1306/2013, o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky (dále jen „nařízení č. 1306/2013“), podle něhož jsou členské státy povinny přijmout v rámci Společné zemědělské politiky Evropské unie mj. veškerá další opatření nezbytná k zajištění účinné ochrany finančních zájmů Evropské unie, a to zejména ke zpětnému získání neoprávněných plateb a úroku. Žalovaný je nadto povinen v rámci své činnosti zohlednit též důraz kladený orgány Evropské unie na zpětné získání neoprávněných plateb v konkrétním případě. V projednávané věci tento zvýšený důraz vyplývá ze závěrů auditorů Komise o nezpůsobilosti žadatelů o dotaci z koncernu Agrofert. Dojde-li tedy k poskytnutí neoprávněné dotace, která je také ve zjevném rozporu s finančními zájmy Evropské unie, je žalovaný povinen bezodkladně zajistit zpětné vymožení takto neoprávněně poskytnuté dotace. Žalovaný rovněž konstatuje, že podle čl. 4 odst. 8 nařízení č. 1303/2013 byl povinen respektovat zásadu řádného finančního řízení v souladu s čl. 33 nařízení č. 2018/1046, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie (dále jen „nařízení č. 2018/1046“). Systém řádného finančního řízení zahrnuje i předcházení nesrovnalostem, jejich odhalování a nápravu a vymáhání neoprávněně vyplacených částek spolu s případnými úroky z prodlení.
8. Žalovaný uzavírá, žádost žalobkyně byla pouze jednou z více než dvou desítek žádostí o dotaci podaných společnostmi z koncernu Agrofert, na kterou se vztahují závěry auditního šetření. Lze proto uzavřít, že hrozící negativní dopady na finanční zájmy EU, jakož i na státní rozpočet České republiky jsou rozsáhlejšího charakteru, než toliko provedení čisté finanční opravy týkající se jednotlivé operace (tj. dotace na projekt žalobkyně).

IV. Replika žalobkyně

9. Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného konstatuje, že žalovaný ex post uvádí argumenty a skutečnosti, jež dle jejího názoru mají odůvodňovat vyloučení odkladného účinku odvolání, avšak v samotném rozhodnutí nejsou nikde uvedeny. Žalobkyně setrvává na názoru, že v napadeném odůvodnění není vyjádřen žádný důvod, proč je dán naléhavý veřejný zájem na vyloučení odkladného účinku. A i pokud by napadená část rozhodnutí nebyla nepřezkoumatelná, je zatížena minimálně vadou nezákonnosti. Žalobkyně odmítá poukaz na povinnost členských států přijmout veškerá opatření nezbytná k zajištění účinné ochrany finančních zájmů Evropské unie. V rozporu s přesvědčením žalovaného nepřináší nevykloučení odkladného účinku žádné závažné důsledky pro státní rozpočet. A již vůbec nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti výroku o vyloučení odkladného účinku skutečnost, že závěry auditního šetření se údajně týkají i dalších žádostí o dotace podaných žalovanému společnostmi ze skupiny Agrofert.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
11. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Podle § 85 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí.
13. Podle § 85 odst. 2 správního řádu správní orgán může odkladný účinek odvolání vyloučit, a) jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem, b) hrozí-li vážná újma některému z účastníků, nebo c) požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.
14. Soud předně podotýká, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu, obsažený v rozhodnutí správního orgánu, je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., jež nemá předběžnou povahu a ani se jím neupravuje vedení řízení správním orgánem, a není proto vyňato ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009 – 58).
15. K povaze výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání soud uvádí, že § 85 odst. 2 správního řádu má za účel umožnit, aby výjimečně - oproti opačnému obecnému pravidlu formulovanému v § 85 odst. 1 správního řádu - prvostupňové rozhodnutí bylo i v případě podání odvolání proti němu předběžně vykonatelné či mělo předběžně jiné právní účinky. Proti uvedenému výroku není odvolání přípustné (§ 85 odst. 4 věta druhá, část věty za středníkem správního řádu), tj. o vyloučení odkladného účinku odvolání rozhoduje s konečnou platností v jednoinstančním řízení prvostupňový správní orgán a nikdo jiný již nemůže cestou řádných opravných prostředků ve správním řízení uvedený výrok přezkoumat.
16. Jelikož jde o výjimku z pravidla, správní orgány by se měly uchýlovat k vyloučení odkladného účinku odvolání pouze ve výjimečných případech a tento mimořádný postup musí vždy opřít o kvalitní odůvodnění. Tímto postupem totiž popírají právo účastníka řízení, aby k jeho odvolání věc posoudil odvolací orgán dříve, než nastane vykonatelnost prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán nezákonně vyloučí odkladný účinek odvolání, se může negativně dotknout práv a povinností jednotlivce. Výjimečnost a mimořádnost vyloučení opravného prostředku ostatně podtrhl sám zákonodárce, jelikož v § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu podmínil použití tohoto procesního instrumentu mimo jiné požadavkem naléhavého veřejného zájmu. Pro vyloučení opravného prostředku nestačí prostý veřejný zájem, zákon vyžaduje kvalifikovaný naléhavý veřejný zájem. Je přitom povinností správního orgánu, aby při aplikaci neurčitých právních pojmů (jako je například naléhavý veřejný zájem) vymezil jejich obsah a řádně odůvodnil, proč zjištěný skutkový stav pod obsah neurčitého právního pojmu spadá či nikoliv (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154, č. 3073/2014 Sb. NSS, bod 15).

17. Žalobkyně předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Tuto námitku musel soud posoudit v předstihu, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí může posoudit jeho zákonnost.
18. Podle ustálené judikatury správních soudů je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jiným řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl či jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz již rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 – 23). Z judikatury zároveň vyplývá požadavek, aby správní soudy nenahlížely na nepřezkoumatelnost rozhodnutí formalisticky. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí, měl by soud rozhodnutí zrušit pouze v nejzávažnějších případech, kdy vůbec nelze zjistit, z jakých důvodů bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Jinými slovy, jde o situaci, kdy napadené rozhodnutí objektivně neumožňuje přezkum žalobních bodů.
19. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Soud míní, že z napadeného rozhodnutí je bez jakýchkoli pochybností zřejmé, jak a proč bylo správním orgánem ve věci rozhodnuto. Z bodů 102 – 105 napadeného rozhodnutí lze dle soudu seznat, že odkladný účinek odvolání byl vyloučen s ohledem na veřejný zájem spočívající v ochraně finančních zájmů EU. Úvahy jsou tak přezkoumatelné, čemuž odpovídá, že žalobkyně s právními závěry žalovaného věcně polemizuje a tyto vyvrací. Soud proto přistoupil k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
20. Žalovaný spatřuje veřejný zájem v ochraně finančních zájmů EU, které vyžadují stanovení platební lhůty pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby v délce 60 dnů.
21. Soud v obecné rovině souhlasí s žalovaným, že ochrana finančních zájmů EU, stejně jako tzv. dotační kázeň, představují právem chráněné veřejné zájmy, a podle okolností mohou představovat i naléhavé veřejné zájmy podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Má-li ale být správní rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání shledáno za zákonné, je nezbytné, aby správní orgán jasně a srozumitelně vysvětlil, proč je tento zákonný důvod v projednávané věci dán. To vyplývá jednak ze skutečnosti, že jde o aplikaci neurčitého právního pojmu, ale současně to vyplývá i z intenzity zásahu do veřejných subjektivních práv a právní jistoty účastníka správního řízení, ke kterému vyloučením odkladného účinku odvolání (a tedy nástupem vykonatelnosti správního rozhodnutí bez jeho přezkumu na základě řádného opravného prostředku) bezpochyby dochází.
22. Soud se ztotožňuje se závěry, ke kterým dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 11 2021, č. j. 11 A 128/2019 – 66: „Odůvodňuje-li žalovaný vyloučení odkladného účinku pouze konstatováním, že v prováděcím nařízení Komise je stanovena lhůta 60 dnů, po jejímž uplynutí je příjemce dotace povinen plnit penále, přitom z této skutečnosti dovodil naléhavý veřejný zájem, není dle soudu takovéto odůvodnění dostatečné. Z povahy věci lze zřejmě dovodit, že je ve veřejném zájmu, aby byly ve stanovené lhůtě vráceny neoprávněně poskytnuté platby, ale prostý veřejný zájem není důvodem pro tak závažný krok, jako je vyloučení odkladného účinku odvolání. Při aplikaci § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu se vyžaduje naléhavost veřejného zájmu, tzn. nějaké přímé ohrožení veřejného zájmu, které by mohlo způsobit škodlivé následky, kterým se předejde právě vyloučením odkladného účinku. S ohledem na skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí nijak nevyložil neurčitý právní pojem, opomenul při jeho aplikaci právě prvek

naléhavosti, který nijak teoreticky nevysvětlil, ani ho v daném skutkovém stavu nenalezl.“ Tento rozsudek potvrdil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 6. 2022, č. j. 5 Afs 404/2021-33.

23. Soud obdobně v nynější věci míní, že žalovaný pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí nevyložil stěžejní neurčitý právní pojem naléhavý veřejný zájem, přestože dle ustálené judikatury jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě (viz za všechny rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72). Správní orgán musí nejprve obecně vymezit a vyložit neurčitý právní pojem, poté jej poměřit s konkrétním skutkovým stavem v dané věci a nakonec usoudit, zda tento skutkový stav je podřaditelný pod neurčitý právní pojem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 252/2015 – 77, bod 17). Žalovaný tak byl povinen vysvětlit, jak přesně by byl veřejný zájem naléhavě ohrožen, pokud by nedošlo k vyloučení odkladného účinku odvolání; a to se zřetelem ke skutkovým okolnostem daného případu. Obecně řečeno, v případě vrácení neoprávněně poskytnuté dotace by takovým důvodem mohlo být např. důvodné podezření z budoucí platební neschopnosti příjemce dotace. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí jednak nejenom opomenul vyložit rozsah a obsah neurčitého právního pojmu „*naléhavý veřejný zájem*“, ale ani neosvědčil, jak přesně by byl naléhavý veřejný zájem ohrožen, pokud by nedošlo k vyloučení odkladného účinku odvolání se zřetelem ke skutkovým zvláštnostem tohoto případu.
24. Na právě uvedeném nic nemění argumentace žalovaného, že požadavek na vyloučení odkladného účinku odvolání v projednávané věci vyplývá z práva EU.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na čl. 7 odst. 2 nařízení č. 809/2014, podle něhož platí, že *„úroky se vypočítají za období od uplynutí platební lhůty pro příjemce uvedené v inkasním příkazu, která nesmí být stanovena na více než 60 dnů, do okamžiku vrácení nebo odečtení částky“* a dále na čl. 27 odst. 1 nařízení č. 908/2014, které *in fine* stanoví, že *„platební lhůta nesmí být delší než 60 dnů od vydání inkasního příkazu“*. Tato ustanovení určují platební lhůtu 60 dnů pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby (slovy nařízení inkasního příkazu) a současně upravují počátek běhu lhůty pro výpočet penále po uplynutí platební lhůty.
26. Není neobvyklé, že právo EU operuje s odlišnými pojmy než vnitrostátní právní předpisy. Povinností orgánů aplikujících právo, tedy i soudů, je za použití uznávaných výkladových metod vyložit text právních předpisů s respektem k jejich účelu. Při aplikaci práva EU je pak třeba postupovat v souladu se specifiky tohoto právního režimu, mezi něž patří aplikační přednost a přímý účinek práva EU, a též povinnost provést tzv. eurokonformní výklad. Ve veřejném právu pak obecně platí princip, že v pochybnostech o výkladu je namíste upřednostnit výklad příznivější pro jednotlivce, v tomto případě adresáta veřejné správy.
27. Výše uvedené teze se v projednávaném případě projevují tak, že obě (přímo aplikovatelná) nařízení hovoří o *inkasním příkazu*. Nařízení vážou šedesátidenní platební lhůtu k vrácení částky dotace na *vydání rozhodnutí* (inkasního příkazu). Z nařízení ovšem nevyplývá, že by *vydáním* bylo nutné rozumět vydání prvostupňového, nepravomocného rozhodnutí bez možnosti odložit výkon tohoto rozhodnutí. Jakkoliv soud uznává, že i tento výklad je teoreticky možný, bez výslovné úpravy v právu EU či v zákoně se k němu nelze přiklonit. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel v těchto věcech vyloučit vnitrostátní opravné prostředky či odkladný účinek těchto opravných prostředků, jistě by tak jasným a zřetelným způsobem učinil. Z těchto ustanovení nelze mechanicky a bez dalšího vysvětlení – a to navzdory specifickým účinkům práva EU – dovodit naléhavý veřejný zájem k vyloučení odkladného účinku odvolání dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalovaný si tedy

nepočínal dostatečně šetrně k právům a oprávněným zájmům žalobkyně. V pochybnostech měl postupovat v její prospěch.

28. K odkazu žalovaného na čl. 58 nařízení č. 1306/2013 soud uvádí, že z tohoto ustanovení nevyplývá závěr, že šedesátidenní lhůta pro vrácení dotace se má počítat od vydání prvostupňového rozhodnutí, resp. že je nutné vyloučit odkladný účinek případného odvolání. Povinnost členských států efektivně vymáhat neoprávněně získané dotace lze jistě realizovat i po provedení odvolacího řízení a nabytí právní moci rozhodnutí. Právě takový přístup šetří nejen procesní, ale i hmotná práva příjemců dotací. Obdobné platí též k odkazu na čl. 4 odst. 8 nařízení č. 1303/2013, neboť jakkoli toto ustanovení normuje povinnost respektovat zásadu řádného finančního řízení, nelze z ní dovodit automatické vyloučení odkladného účinku odvolání ve věcech obdobných případu žalobkyně. Soud nikterak nepopírá zásady, na které v této argumentaci odkazuje žalovaný, tyto zásady však samy o sobě neodůvodní paušální vyloučení odkladného účinku rozhodnutí.
29. Závěrem soud uvádí, že na shora vyřčených závěrech ve vztahu k napadenému rozhodnutí nic nemění, jestliže je žalobkyně součástí skupiny Agrofert, které se týkají auditní šetření zaměřené na řídicí a kontrolní mechanismy ve věci vyloučení střetu zájmů při poskytování dotací. Soud předně uvádí, že tento argument byl ze strany žalovaného vznesen prvně až ve vyjádření k žalobě, v napadeném rozhodnutí žalovaný setrval na obecných odkazech na veřejný zájem spočívající v ochraně finančních zájmů Evropské unie. Předmětem přezkumu ve správním soudnictví je v souladu s § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž podle odstavce 1 citovaného ustanovení „při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“. Soudu tedy nepřisluší vzít při přezkumu napadeného rozhodnutí v potaz důvody, které žalovaný uvedl až v řízení před soudem, tedy po podání žaloby, protože žalovaný nemůže svá pochybení „dohnat“ až ve vyjádření k žalobě. Navíc soud podotýká, že žalovaný by musel podrobně osvětlit, z jakého důvodu by právě příslušnost žalobkyně do skupiny Agrofert představovala faktor vedoucí k naplnění pojmu naléhavý veřejný zájem.
30. Soud proto shrnuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť žalovaný neosvědčil naplnění zákonného důvodu pro vyloučení odkladného účinku odvolání.

VI. Závěr

31. Žalobkyně se svými námitkami tedy uspěla; městský soud proto zrušil napadený výrok shora označeného rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
32. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně. Žalobkyně byla zastoupena advokátem a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nárok na náhradu nákladů řízení spočívá v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu po 3 100 Kč za úkon (převzetí a příprava právního zastoupení, žaloba) a paušálních náhrad výdajů po 300 Kč za každý jeden úkon dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupkyně žalobkyně soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, připočetl soud k náhradě nákladů řízení 21 %

odpovídající DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 11 228 Kč. Povinnost k jejich náhradě soud uložil žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 14. listopadu 2023

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D.
předseda senátu